

τούς θά ταχθῶσι τότε μεγάλοι ἄνδρες εἰς ὅλους τοὺς κλά-
δους, οἱ μεγάλοι δὲ ἄνδρες δημιουργοῦσιν ἔθνη μεγάλα.

II. II. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Η ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΝ ΤΗΝΩΙ *

Παρθέναις δυὸ ἴσαν σήμερα ἔς τὴ Λαύρα ῥοβολοῦνε
Ἐάν νᾶχουνε κρυφὸ καῦμὸ νὰ ἔσομολογηθοῦνε
Γι' αὐτὸ στολίσθ' ἢ ἐκκλησιά, ὀλόχαρες νὰ πᾶνε,
Γι' αὐτὸ δάφνη μαρτιάτικη καὶ κρῖν ἄνθοβολᾶνε
Τὴν ἀνθισμένη ἀνοιξί ἢ πλάσ' εἶνε ἠτυμένη
Καὶ ἡ σημαία στὸ σταυρὸ ἐπᾶν ἀκουμπισμένη,
Κ' ἐν ᾧ ἀνάβουν δυὸ φωτιάς, τουφέκι καὶ λαμπάδα,
Κι' ἀγγέλοι ἐπάνω ψέλνουνε κι' ὁ Πῆγας κάτω ψάλλει,
Σκύβει καὶ δίν' ἢ Παναγιά τὸ χέρι ἔς τὴν Ἑλλάδα
— Ἡ μιά παρθένα τ' οὐρανοῦ, τῆς γῆς παρθένη ἢ ἄλλη —
Τὴν ἀγκαλιάζει, τὴν φιλεῖ ἴσαν νάταν ἀδελφή της,
Κ' ἐκείνη ἀνασταίνεται ἔς τ' ἀθάνατο φιλί της!

B'

Ἄχ νὰ γυρίσω ἀφήστε με σὲ χρόνια περασμένα,
Δόξαις παλιχαῖς νὰ θυμηθῶ καὶ νηῖα πεθαμμένα,
Νὰ πάω νὰ λειτουργηθῶ ἔς τῆς Λαύρας μὲς τὴ Σχόλη
Ὅπου μοιράζ' ὁ Γερμανὸς ἀντίδωρο καὶ βόλι...
Ἄχ νὰ γυρίσω ἀφήστε με σὲ ξεχασμένα πίσω,
Τοῦ Πατριάρχου τὸ σχοινὶ νὰ πᾶ νὰ προσκυνήσω,

* Σημ. Ἀπηγγέθη ἐντολὴ τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου τῶν Φιλοπροσδῶν
Τηριῶν πανηγυρίζοντες τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν μετὰ τῶν ἐκ τῆς δούλης
Ἑλλάδος συρρευσάντων ἀδελφῶν εἰς εὐσεβεῖς προσκύνημα τῆς Εὐαγ-
γελιστρίας.

Νά πάρω δίπλα τὰ βουνά τῆς Ῥούμελης καὶ πάλι,
 Νά σμίξω ἀθάνατη γενεά, λεβέντισσα, μεγάλη,
 Τοῦ Πίνδου τοὺς σταυραχειτοὺς ἔς ἀπάτητα λημέρια
 Ποῦταν ξεφτέρια ἔς τὸ χορό, ἔς τὸν πόλεμο ξεφτέρια!
 Νά ἰδῶ χιλιάδες λεβεντιά, χιλιάδες παληκάρια,
 Θαλασσοπούλια τῶν Ψαρῶν καὶ τῆς Γραβιᾶς λεοντάρια,
 Ποῦ λές καὶ ἄνοιγε ἡ γῆ εἰς τὸ περπάτημά τους!
 Ποῦ λές κ' ὁ Χάρος ἰκιάζονταν καὶ τρόμαζε ἔμπροστά τους
 Ἄχ! πλάνησέ με μιὰ στιγμή καὶ πάλι, φαντασία,
 Εἰς τοῦ εἰκονοσιένα μας τὴν ἅγια φωταψία,
 Νά θυμηθῶ τὴ δόξα μας τὴ κοσμογυρισμένη
 Ποῦχε τὴ νίκη συντροφιά ἔς τὸ αἶμα βαφτισμένη,
 Ποῦ τὴν ἀντιλαλούσανε κ' ἡ θάλασσες κ' οἱ λόγγοι
 Κ' ἔχυσε λάμψη ἀθάνατη ἐκεῖ ἔς τὸ Μεσολόγγι,
 Λάμψη π' ἀκόμα ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχεν ἀντικρύσει,
 Λάμψη ὅπου ἐθάμβωσε Ἀνατολὴ καὶ Δύσι!

Γ'

Ποῦ εἶναι ἡ περήφανη ἡ Πόλι ἡ ζηλευμένη
 Ποῦ δὲν ὑπάρχει δεύτερη ἔς τὴ γῆ, ἔς τὴν οἰκουμένη,
 Γιατί' δυὸ σμίγουν θάλασσες καὶ τὴν κρυφοφιλοῦνε
 Καὶ ἔς τὴ μορφή της δυὸ στεριές με ζήλι' ἀντιμιλοῦνε;
 Ποῦ εἶναι τῆς Πεντάμορφης ἡ νειότη καὶ ἡ χάρι,
 Τοῦ κόσμου τὸ προσκύνημα, τοῦ κόσμου τὸ καμάρι,
 Ποῦ χαμηλώνει ὁ οὐρανὸς νὰ κλέψῃ τὴ θωριά της
 Καὶ ἀκουμβάει γελαστός εἰς τὴν Ἁγία Σοφία της;
 Τὴν εἶδε ἡ ἄπιστη Φραγκιά καὶ τὴν κρυφοζηλεύει,
 Τὴν εἶδε καὶ τὰ σπλάχνα της ὁ φθόνος φαρμακεύει,
 Γὰρ δὲν τὴν θέλει χριστιανὴ παρθένα Ἑλληνοπούλα
 Μόνο τὴ θέλει βάρβαρη, χανούμισσα καὶ δοῦλα...
 Χιλιάδες ἐπλακώσανε κοπάδια ἀπ' τὴν Ἀσία
 Δίχως τιμὴ καὶ ὄνομα καὶ δίχως ἱστορία,
 Σὰν ν' ἄνοιξε ἡ Κόλασι ἀπὸ τὸ μαῦρο Ἄδην
 Καὶ ὄγγηκαν, ὄγγηκαν τέρατα ἀπ' τὸ βαθὺ σκοτάδι...
 Μαζί τους ἔέρναν γογγυτά, αἵματα, φλόγες, πίσσα
 Σφαγὴ, κατόρρις καὶ βρῖσιές, ἀλαλλαγὸ καὶ λύσσα.

Μὰ ὁ Κωνσταντῖνος δὲν δειλιᾷ, ἀτρόμητο λειοντάρι
 Κρατεῖ ἔς τὸ χέρι τὸ σταυρό, ἔς τὸ ἄλλο τὸ κοντάρι,
 Στὴ πόλι, ὅσιν Ἀρχάγγελος, ὠραῖος παραστέκει . . .
 Χύνεται ὅσιν τὴν ἀστραπή καὶ ὅσιν ἀστροπελέκι
 — Λέξ καὶ παλεύ' ὁ Θάνατος μὲ τὴν Ἀθανασία —
 Δὲν παραδίνει τὰ κλειδιά καὶ τὴν Ἁγία Σοφία της,
 Μαζῆ μ' αὐτὴν πέφτει κι' αὐτὸς μαρτυρικὴ θυσία
 Καὶ παραδίνει τὴν ψυχὴ ἔς τὸ ψυχρομάχημά της.
 Καὶ μπαίνει μέσα τ' ἄγριο ἀμέτρητο ἀσκέρι
 Κι' ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη χαλασμὸ ἀρχίζει καὶ μαχαῖρι,
 Γκρεμιζοῦν τὰ εἰκονίσματα καὶ τ' ἄγια κανδήλια,
 Κυλοῦν τὰ δυσκοπότηρα, πατοῦν τὰ πετραχήλια,
 Ξεσχίζοῦν τὴ σημαία μας καὶ σπᾶνε τὸ σταυρό της
 Καὶ δὲν χορταίν' ἡ λύσσα τους εἰς τὸ μικρτύριό της.
 Καὶ πνίγουνε ἔς τὰ αἵματα γέρους, παιδιὰ, παρθέναις,
 Καὶ πλημμυροῦν ἡ θάλασσαι καὶ διώγουν πικραμμέναις,
 Τὰ φουσκωμένα κύματα νὰ φύγουν ἕνα ἕνα
 Νὰ πᾶνε μαρτυριάτικα ἔς τὸν κόσμον ἠματωμένα,
 Νὰ διαλαλήσουν θλιβερά ἔς τὴν οἰκουμένη ὅλη
 «Μᾶς πῆραν τὴν Ἁγία Σοφία, μᾶς ἔπρόδωκαν τὴν Πόλι!»

Δ'

Τώρα τὸ μισορέγγαρο γλωμὸ ὅσιν νεκροκέρι,
 Φωτίζει χάρο καὶ σιλαβιά, ζευγαρωμένο ταῖρι.
 Διάβαιναν χρόνια διάβαιναν βουδᾶ, φαρμακευμένα
 Ὅσιν νόχτα ἀξημέρωτη δίχως ἀστέρι ἕνα.
 Μὰ κάθε χρόνος ποῦσθουε ἔς τὴ σκοτεινιά ἐκείνη
 Ἔνας ἔς τὸν ἄλλονε κρυφὸ παράπονο ἀφίνει . . .
 Μιά μιὰ περνοῦν ἡ γενεές, κι' ἡ μιὰ ἔς τὴν ἄλλη γέρνει
 Καὶ μιὰ εὐχὴ, κληρονομιά τοῦ Κωνσταντίνου, φέρνει.
 Χίλιες καρδιάς κρυφὰ κρυφὰ τὸ μάθιναν καὶ χίλια
 Τοῦ Κωνσταντίνου τὴν εὐχὴ ἐψιθυρίζαν χεῖλινα,
 Ὡς ὅτου μιὰν αὐγὴ γλυκερά ὁ Ἕρως ξημερώνει
 Καὶ χύνει λάλημα γλυκὸ τῆς λευτεριάς τ' ἀηδόνι.
 Κ' ἐν ᾧ ἀπ' τὰ βᾶθη τῆς σιλαβιάς, τὰ σκόπη τοῦ θανάτου
 Μύριες ἀναχλληλάζουνε ψυχαῖς ἔς τὸ λάλημά του,
 Μιά ὄχεντρα τὸ αἷμά του φαρμακερὴ τοῦ πίνει . . .
 Λύστρια, σκύλα ἄπιστη, φαρμάκι νὰ σοῦ γίνῃ!

Μαύρη τοῦ Ἰούδα ἀδελφή, μαύρη τοῦ Ἄδου γένηνα
 Χριστιανὴ ἐβραϊσσοῦσα, ἀνάθεμα σὲ σένα!
 Ἐμπρός, φυλὴ ἀχάριστη, γενιὰ κατηραμένη,
 Πολιτισμένοι ἄγριοι στὰ αἵματα θρεμμένοι,
 Φονιάδες, ποῦ στὸν Ἅγιο Σταυρό μας προσκυνάτε
 Τὴν μάννα ποῦ σᾶς ἔφωτισε, σᾶς ἔσωσε, χτυπάτε!
 Χτυπάτε τὴν Ἑλλάδα μας, αὐτὴ ποῦ πρῶτα-πρῶτα
 Σᾶς ἔχάρισε ζωὴ, τιμὴ κ' ἐλευθεριὰ καὶ φῶτα!
 Χτυπάτε τὴν! τὸ χέρι τῆς δεμένο δὲν σᾶς φθάνει,
 Γιατ' ἔχει ἀλυσσοδέμα κ' ἀκάνθινο στεφάνι.
 Σταυρωστὴ τὴν! θ' ἀναστηθῆ κ' αὐτὴ σὰν τὸν Μεσσία,
 Ἡ δόξα, ναί! τὴν καρτερεῖ καὶ ἡ ἀθανασία!

Ε'

Παρθέναις δύο σὰν σήμερα ἔς τὴ Λαύρα ῥοβολοῦνε
 Λὲς κ' ἔχουνε κάτι χρυσὸ παράπονο νὰ ποῦνε.
 Ἡ μιὰ ἔντυμένη τ' ἅγιο φῶς ἔψηλά ἀπ' τὰ οὐράνια
 Κ' ἡ ἄλλη σίδερα σκλαβιάς, σκοτάδι καὶ ὀρράνια,
 Κ' ἐκεῖ ποῦ καίνε δύο φωτιάς, τουφέκι καὶ λαμπάδα,
 Χαμογελᾷ ἡ Παναγιά, ἔς τὴν ἄμοιρη Ἑλλάδα
 Τὴν ἀγκαλιάζει, τὴν φιλεῖ, τὰ σίδερά τῆς λύνει
 Καὶ ἔς τὰ οὐράνια πετοῦν ἡ Παναγιά κ' ἐκείνη...
 Τί ὄνειρο εἶδ' ὁ οὐρανὸς ἐπάνω κ' ἐξαφνίσθη;
 Κάτω ὁ Ἄδης τί ἔπαθε καὶ τρομασμένος ἔσεισθη;
 Ὁ Ὀλυμπος κλονίσθηκε, ἐβρόντησεν ἡ Μάνη,
 Τὸ Σοῦλι ξετινάχτηκε καὶ τ' ἄρματά του πιάνει.
 Γέρνει καὶ δὲν ἡ Ῥούμელი εἰς τὸ Μωριά τὸ χέρι
 Καὶ ἀγκαλιάζεται σφιχτὰ τ' ἀνδρειωμένο ταῖρι.
 Ὑδρα καὶ Σπέτσαις, ἀδελφαῖς ἀχώρισταις, φιλιοῦνται,
 Καὶ τὰ Ψαρὰ ἀπ' τὰ κύματα σὰν φλόγαις ξεπετιοῦνται.
 Γιὰ δέτε τὴν περήφανη τοῦ Μάρτη ἀμαζόνα
 Τῆς Παναγιάς τὴν ἀδελφή, τῆς ἑλευθερίας κορώνα!
 Ἄστροπελένια καὶ βρονταῖς ἔς τὰ δύο τῆς χέρια φέρνει
 Ψηλά τὸ πρῶτο βάφτισμα στὸ Δραγατσάνι πέρνει,
 Καὶ χύνεται σὰν ἀστραπὴ καὶ σὰν ἀνεμοζάλη
 Μὲ μιὰ Ἄσια ὀλάκερη νὰ μετρηθῆ καὶ πάλι!
 Καὶ χαμηλόβουν τὰ βουνὰ εἰς τὸ περπάτημά τῆς,
 Λὲς καὶ σκορπίζει θάνατο καὶ φλόγες ἡ ματιὰ τῆς,

Φουσκόνουνε τὰ πέλαγα μὲ τὸν ἀνασσαμὸ τῆς
 Καὶ τρικυμίας χύνονται ἀπὸ τὸ βογγητό τῆς.
 Τόσο ποῦ κ' ἡ Φραγκιά αὐτὴ μένει στὸ θαῦμα 'κεῖνο
 Καὶ τρέχει νὰ τὴν ἀσπασθῆ γλυκὰ 'ς τὸ Ναυαρίνο,
 Νὰ κλέψῃ ἀπ' τὴ δόξα τῆς ὀλίγο φῶς καὶ χάρι
 Νὰ πάρῃ ἀπ' τὴ δάφνη τῆς κ' αὐτὴ ἓνα κλωνάρι,
 Γιατὶ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα μας καὶ πάλι τὸ μαθαίνει,
 Πῶς ὅποιος πέφτει μὲ τιμὴ ποτέ του δὲν πεθαίνει! ...

ΣΤ'

"Αχ ποῦ, ποῦ μὲ παράφερους πλανήτρας φαντασία;
 Σὲ ποιά ὠραία μ' ἔρριψες σδυσμένη ὄπτασία;
 Ποῦ εἶσθε χρόνια ζηλευτὰ καὶ τιμημένα χρόνια
 Νὰ ἰδῆτε τὴν σημερινὴ τοῦ Γένους καταφρόνια;
 Αὐτὴ 'νε ἡ Ἑλλάδα σας ποῦ μπαρουτοκαυμένη
 'Ανέβαινε στὰ σύννεφα τῆ δόξ' ἀγκαλιασμένη
 Σὰν νᾶταν φῶς οὐράνιο, ποῦ Ἄνατολή καὶ Δύσι
 Μία φορὰ ἠγονάτισε γιὰ νὰ τὴν προσκυνήσῃ;
 Ποῦ εἶσθ' Ἄνδρουτσε, Βότσαρη, Νικηταρᾶ, Τσαβέλλα
 Καὶ σὺ ἀεροκύματη τοῦ Πίνδου φουστανέλλα;
 Ποῦν' τοῦ Κανάρη τὰ Ψαρά, ἡ Ὑδρα τοῦ Μισοῦλη
 Ποῦ εἶσαι Μάνη ἀθάνατη καὶ ξακουσμένο Σούλι,
 Νὰ ὀρῆτε τὴν Ἑλλάδα σας, δειλὴ καὶ ντροπιασμένη
 Στὴ λευτεριά τῆς πρὸ πολὺ ἀκόμα σκλαβωμένη;
 Αὐτὴ 'νε ἡ Ἑλλάδα σας; εἴμαστ' ἐμεῖς παιδιὰ σας;
 Ἔχομ' ἐμεῖς φλόγα-ματιά, καρδιὰ σὰν τὴν καρδιὰ σας;
 Τ' ἀνάστημά μας χαμηλὸ μὲ τὸ δικό σας φθάνει;
 Μ' ἐσᾶς τοὺς γίγαντας ἐμεῖς θὰ μετρηθοῦμε οἱ νάννοι.
 Τῆς Λαύρας οἱ στραυρατοὶ μ' ἐγγόνια φραγκεμένα,
 Ἡ ντροπιασμένη Κοῦτρά μας μὲ τὸ εἰκασίενα;
 Τοῦ Καραίσκου ἐμεῖς παιδιὰ καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη;
 Κ' ἔχομ' ἐμεῖς τὴ λεβεντιά, ἐμεῖς τοῦ Κατσαντώνη,
 Τοῦ Γκούρα, τοῦ Πετρόμπεη καὶ 'ς τὴ καρδιὰ μας μέσα
 Βράζει τὸ αἷμα φλογερὸ τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Φλέσσα;

Ζ'

Κοιμήσου, Γέρο τοῦ Μωριά, ἀνόμα μὴ ξυπνήσῃς,
 Γιατὶ μικροὺς θεὰ μᾶς ὄρῃς καὶ θεὰ βλασφημήσῃς!

Τῆς Ῥούμελης ἀθάνατοι λεβέντες κοιμηθῆτε,
 Βαθειά πολύ, ἀξύπνητα στοὺς τάφους σας χωθῆτε,
 Γιατὶ θ' ἀνατριχιάσουνε τὰ σκόρπια κόκκαλά σας,
 Θὰ στάξῃ αἷμα καὶ νεκρὴ ἀκόμα ἡ καρδιά σας,
 Σὰν ἴδῃτε τὴ σημαία σας ἔς τὸ χῶμα κυλισμένη
 Νὰ τὴν πατοῦν μαζώματα καὶ Σλάβοι πουλημένοι,
 Σὰν μάθετε πῶς περγελοῦν ἀκόμα κ' οἱ Βουλγάροι
 Τὴ μάννα τοῦ Νικηταῦ, τὴ μάννα τοῦ Κανάρη!
 Κι' ἀνίσως ὄνειρο γλυκὸ καρμιά φορὰ ἴδῃτε
 Καὶ τὸ τραγοῦδι τ' ὄμορφο τοῦ Ῥήγγ' ἀφιγκρασθῆτε
 Καὶ νειώσετε βαθὺ σεισμὸ καὶ πυρκαϊὰ μεγάλη
 Καὶ μάθετε πῶς ἡ Ἑλλάς ζωντάνεψε καὶ πάλι.
 Αἶ! τότε πλειὰ χαρούμενοι ξυπνήστε, σηκωθῆτε
 Γιὰ νὰ μᾶς συγχωρέσετε, γιὰ νὰ μᾶς εὐχηθῆτε!

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΞΥΛΑΡΑΚΗ

ΔΙΑΛΟΓΗ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ξενοδοχείῳ τῆς Κηφισσιᾶς τὴν δευτέραν Κυριακὴν τοῦ
 Μαΐου. Ἡ ἡμέρα εἶνε λαμπρὰ καὶ ἄπειρος κόσμος ἀνῆλθεν ἐξ Ἀθη-
 νῶν. Φαιδροὶ ὁμίλοι διατρέγουσι τὸν κῆπον περὶ τὴν δείλην καὶ ἐν
 μέσῳ τοῦ θορύβου δύο νεάνιδες παίζουσι παρὰ τὸν πίδακα τὸν κυνη-
 γητὸν ὡς ἂν ἦσαν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ σχολείου. Καθ' ἣν στιγμήν ἡ μία
 ἐξ αὐτῶν ἐκτείνει τὴν χεῖρα ὅπως συλλάβῃ τὴν ἑτέραν, ὀλισθαίνει ἐπὶ
 φλοιοῦ ὀπίωρας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ εἰς τὸ μικρὸν βυάκιον ὅπερ
 διατέμνει τὸν κῆπον ἂν μὴ διήρχετο ἐκεῖθεν ὁ κύριος ΜΑΛΣΤΑΜΙΔΗΣ,
 ὅστις καὶ σώζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς πτώσεως.

Ἡ νεάνις ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ κ. Μαλσταμιδοῦ εὕρισκομένη. — Ἀ...
 Μαλσταμιδοῦς μειδιῶν. — Εὐτυχῶς τῆς προέλαβον ἄλλως
 θὰ ἐκάμνατε κακὸν λουτρόν